

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gl. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemaajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 1. Kozoperska 1849.

Lahko noč!

V sladkih sanjah spiš devica,

Čuje nad teboj sercé,

Ki si mila mu kraljica,

Ki je srečno, kadar vé,

De te varje božja moč —

Lahko noč!

Slavčik v vertičku prepeva,

V serce vliva sanje ti,

Svitla luna te odeva

Z žarki, ki so miljeni,

Nej te varje božja moč —

Lahko noč!

Spančkaj, sladke sanje vživaj,

Ki ljubezin jih daje;

Sladko, mirno v njih počivaj,

Pokoj nej objame te;

Spančkaj, daj ti božja moč

Lahko noč!

Malavašič.

Ravnoga in gibanje sveta sploh, in zemlje posebno.

(Konec.)

Pot drugih pomicnih zvezd krog sonca. Sonce je mati več otrok ali zvezd, katerim daje oživljejočo luč in gorkoto, in ktere vedno krog sebe suče. Lete pomicne bolj znane zvezde (planeti) po redu daljnosti od sonca so (*obr. 95.*): Merkuri ♁, venera ♀, zemlja ♂ z svojim mescam, mars ♂, jupiter ♃, saturn ♄, in uran ♅, sploh imena ajdovskih bogov. Razun zemlje ima jupiter 4, saturn 7, in uran 6 mesecev ali lun. Leté in še druge pomicne zvezde z svojimi mesci se gibljejo krog sonca od večera protj jutru; mesci se pa krog svojih zvezd, in s temi vred krog sonca gibljejo. V *obrazu 95.* je pot zemeljskiga mesca zarisana po majhnim krogu. Svojo pot končajo zvezde:

merkuri blizo v	87 dneh,
venera	224 "
zemlja	365 "
mars	686 "
jupiter	4332 "
saturn	10758 "
uran	30670 "

Pot venere krog sonca je krajši, kakor pot zemlje, ker venera bližej sonca leži kakor zemlja. Torej vidimo venero nekaj

časa za soncam pod imenam zvečernice, ktera se dalje in dalje od sonca pomika, in lepo sveti na večernim nebu. Kadar je venera nar večji daljnost od sonca došla, se nazaj proti soncu verne, pred soncam na drugo stran gre, in se danica imenuje. Ako gre venera naravnost med zemljo in soncam od juterne na večerno stran, se vidi v soncu neka črna pika, ktera se od jutra proti večeru pomika. Letó pomikanje se prehod venera kliče. Na večerni strani se venera bolj in bolj od sonca daljša, in vidimo na izhodnim nebu danico pred soncam. Venera kaže v kuki enake premembe, kakoršne naša luna.

Saturn ima svitel obroč, ki se ga nikjer ne derži, in ki se zvezdogledam v kukah od mnogih strani kaže, in jim mnoge obraze daje.

Pot in premembe lune. Luna se giblje krog zemlje, in z zemljo vred krog sonca, in konča svojo pot krog zemlje v 27 dneh, 7 urah in 43 minutah, ker se vedno od zahoda proti ishodu na nebu pomika, in vsak dan poznej gor gre. Zakaj pa novo luno ali mlaj še le čez 29 dni, 12 ur, 44 minut vidimo, se iz obraza 96, kjer je S sonce, Z zemlja zastopi. Kadar luna stoji v L med zemljo in soncam, kaže zemlji temno polovico in je mlaj, v M vidimo četertinko lune svitlo, in pravimo, de je prvi krajc; v N je svitla polovica lune proti zemlji obrnjena, in mislimo, de je cela luna razsvitljena, ktero imenujemo polno luno ali šip; v P zopet vidimo četertinko lune svitlo, in pravimo, de je slednji krajc. Kar sim povedal, bi se vedno ponavljalo, ako bi zemlja v Z mirno stala, in mi bi vidili novo luno čez 27 dni, 7 ur in 43 minut; kadar se pa zemlja tudi giblje krog sonca, in v 27 dneh, 7 urah in 43 minutah pride, postavim, iz Z v \approx : mora luna v l stopiti, de na zemlji \approx vidimo novo luno. K tem popotvanji iz L po LMNPt v l potrebuje luna 29 dni, 12 ur in 44 minut, in da navadni mesec, ali 30 dni.

Ako bi sonce, luna in zemlja na tisti ravnini, kakor tukaj na ravnini papirja ležale, ali se gibale: bi mi vidili ob vsaki novi luni merknjenje sonca, in ob vsaki polni luni merknenje lune. Zakaj ob novi luni bi stala luna tako med soncam in zemljo, de bi nam perkrivala sončne žarke, torej bi nam sonce otemnelo ali merknilo. O polni luni bi stala zemlja med soncam in luno, in bi vergla svojo senco na luno, torej bi jo otemnila, ali luna bi merknila. Vender luna gre, ako sonce in zemlja v tisti ravnini ležite, zdaj nad ravnino, zdaj pod ravnino, in nobeniga merknenja ne da; zdaj popolnoma, zdaj komej ravnino zadene, in sonce ali luna popolnoma, ali deloma merkne.

Morebiti bo kdo vprašal, kaj luna zemlji hasne ali škodje? Luna svitli temne noči, kar posebno bližnji prebivavci polnočne in poldnevne pike, kateri imajo dolge noči, hvaležni spoznajo. Luna giblje globoko morje v doteku in odteku in služi mornarjem. Kadar namreč luna navpikno nad morjem stoji, ga k sebi vleče toliko bolj od zemlje, kolikor bližej je vodi kot suhi zemlji. Iz tega vzroka pa luna morje na nasprotni strani zemlje manj vleče kakor

zemljo. Torej se luni bližnjo morje nad zemljo bližuje, pod zemljo zadej ostaja; tedaj se morje od zemlje vzdiguje, in postane dotek morja. Ako pa verh zemlje in pod zemljo postane dotek, mora na straneh zemlje odtek biti. Torej ima vsak kraj morja v 24 urah dvakrat doket, dvakrat odtek, kadar namreč luna gre čez poldnevno riso ali nad zemljo, ali pod zemljo. Opomniti moram, de dotek in odtek ne postane v trinku; ampak de se morje skoz 6 ur povzdiguje, skoz 6 ur ponižuje, in de dotek v nekterih krajeh po 60, v nekterih komej 2 čevlja doseže. Kadar luna in sonce ob tistim času čez poldnevno riso greste, sta tudi dotek in odtek veči ko sicer.

Včim lune na zemljo tudi človeka zadene, kar slabi in bolelni ljudje posebno čutijo. Nektere moti luna v spanji, jih clo iz postele sili, in k vsakdanjim delu žene, brez de bi zato vedili. Tako djanje pa ni copernija, ampak se razjasni po naravnih postavah. — Drugačne škode ne proti ne luna, ne merknenje lune ali sonca, kar nevedni ljudje terdijo. Ako nas per velikim merknenji sonca groza obide, ako tudi živali nemirne postanejo: ni treba copernii, ampak nenavajenosti perpisati. Popolnoma merknenje sonca tudi zrak naglo ohladi, in lahko vreme premeni.

Repate zvezde. Krog sonca se razun pomičnih zvezd tudi repate sučejo (*obr. 95.*), ktere se nanagloma na nebu perkažejo in zopet zginejo. Nektere zmed njih čez več let nazaj pridejo, nektere ne. Kakih 400 repatih zvezd so zvezdogledi že zapazili; pa jih je morebiti tavženkrat toliko. Zakaj 50 let je od dosihmal, kar zvezdogledi s svojimi kukami nanje pazijo; svet pa dalje stoji kakor 50 let. V pretečenih časih je veliko repov na nebu svetilo, za ktere ali se nobeden ni pečal, ali jih brez kuke viditi ni mogel. Pot, ktero gredo repate zvezde, ali v sebe nazaj pelja, ali pa ne. Pa tudi perva je grozno podolgast krog, ker zvezdo le kratek čas vidimo, in jo morebiti nobeden sedajnih ljudi ne bo več vidil. Od treh gotovo vemo, kdaj morajo priti, namreč od Enketove, Bielove in Halejove. Perva potrebuje $3\frac{1}{2}$ leta, druga 6 let in 270 dni, tretja 75 let na svojim popotvanji krog sonca, kteri čas se navadno podaljša zavolj zaderžkov na dolgi poti memo mnogih znancov.

Repate zvezde se vidijo una svitla megla z majhnim še svitlejšim jedram, in dostikrat z repam ali mešlo, ktera je proč od sonca obrnjena, in proti koncu bolj temna. Svitla megla, brez ktere še niso nobene repate zvezde vidili, je dostikrat tako tanjka, de se zvezde skoz njo vidijo. Rep je razne dolgosti, in včasi razdeljen v več repov. Rep tiste zvezde, ki se je v letu 1811 vidila, je bil več kot 22 milijonov milj dolg. Sončna gorkota zbudi rep, ki se torej bolj kaže; bližej ko pridejo zvezde soncu. Morebiti je rep sopar, kteriga vročina iz zvezde žene; kteri sopar se zopet zgubi, kadar zvezda deleč od sonca pride.

Kaj nam repate zvezde protijo? Ljudje radi strah iščejo v nenavadnih rečeh, torej mislijo, de repata zvezda pomeni vojsko, lakoto, kugo. Ali repata zvezda se giblje po svoji poti po božjih

postavah, kakor druga zvezda. In ako se nam nespametno zdi dolžiti novo luno zavolj vojske ali kuge, ki se per novi luni perčne: je tudi nespametno imeti repato zvezdo vzrok vojske, lakote ali kuge, ktere reči nas tlačijo včasi, kadar repato zvezdo na nebu zagledamo. Ali repata zvezda, kadar se zemlji perbliža, vreme spremeni ali ne, ne vemo; tedaj ne vemo, ali more ona kako bolezzen zbuditi ali ne. Ako pomislimo, de je predmet (materija) repate zvezde grozno tenek, in de ona memo zemlje grozno naglo gre, smemo meniti, de malo prekucij na zemlji napravi. Vpraša se dalje, ali mora kaka repata zvezda našo zemljo srečati, jo stresti ali clo prekucniti, de se vode čez suho zemljo razširijo? — Modri možje so na tenko preiskali pote repatih zvezd in zemlje, in so najdlji, de se tega ni bati. Tudi smemo upati, de je milostljivi Bog vsaki zvezdi svojo pot dokazal, na kateri ne moti in ne konča drugih zvezd. Torej se zaupljivo vdajmo božji previdnosti, in se nobene nesreče ne bojmo, kadar imamo mirno vesti.

Čuda spominja vredno prerokovanje od dogodb v letih 1848 do 1856 iz ust naravno zamaknjene Mice Štiefel v Ebernberzi na Nemškim, in prerokovanje umetno zamaknjene ali magnetizirane 17 let stare hčere nekiga Karola Diforta na Francozkim v Marselju — po učilnosti (Theorie) v Pravim Slovincu listu 32. od 6. vel. Serpana 1849, stran 172 prostim ljudem

Po domače razjasnjeno.

I.

Reklo se je tam, in to je tudi gotovo res, de v zamaknjenu izvobodeni človeški duh vse vé in na vprašanje pové, karkoli se na tem svetu godi, in karkoli se je že zgodilo. Človeške misli in sklepi (kakor tudi ograjenih duhov) so tudi zgodbe, ki se v našim svetu godijo in so se godile. In ravno te misli in ti sklepi so tako rekoč „časov duh“ (Zeitgeist).

Ali v mislih sklenjeni sklepi ljudi in ograjenih duhov se nikoli popolnoma ne izpeljajo, le tisti se spolnijo, kateri so v neizvedljivih sklepih božjih utemeljeni. Sklepov božjih pa noben ograjen duh ne vé, veliko menj zamore kaki umetno izvoboden duh tiste zvediti, zakaj to bi bilo samogospodstvu božjemu naravnost nasproti. —

Umetno ali naturno izvoboden duh le človeške in ograjenih duhov misli in sklepe vé. Tako ste te dve, kakor tudi vse druge zamaknjene mnogoterih strank, kakor tudi vladij misli in sklepe v magnetiškim spanju vedile. Vedile ste, postavim, že precej starih Francozkih, Laških, Ogerskih itd. strank misli in sklepe. Vedile ste postavim, sklepe Laha Macinita, Ogra Košuta itd. Vedile ste, kako de se mislijo marsikteri puntarjev poglavarji krepkih rok ubogih delavcov k speljevanju svojih hudobnih namenov poslužiti. Vedile ste s kakšnim obetanjem delavce zapeljati išejo.

Vedile ste tudi misli in sklepe mnogoterih vladij. Ali sklepi puntarjev, kakor tudi vladij so sklepi človeški, ki se v resnici le toliko speljati dajo, kolikor Bog pripusti.

Iz tega se lahko spozná, zakaj de to nekaj resnice v sebi ima, kar Marseljska zamaknjenca v bukvicah, ki so v Ljubljani 1848 od A. Weimana na starim tergu Nr. 156 založene in na svitlo dane, na straneh 8 in 9 od l. 1848 in 1849 pripoveduje, in kar Mica Štiefel v bukvicah v zalogi pri J. K. Jeretinu v Celji na 2. od Francozkiga in 4. strani od Laškiga prerokuje. Začetik ali prvo početje je res tako, kakor te dve zamaknjence pripovedujete, ali konec je ves drugači, kar se s človeškimi in z ograjenih duhov mislimi in sklepi skorej vselej godi.

V zamaknjenju, nej si že bo natorno ali umetno, se vselej zmoti podverženi duhovi tudi vmes utikajo, ki išejo (vse) svoje dozdevanje zamaknjenimu naznanje dati. In ravno zato, ker je le dozdevanje, nikoli vse resnično ni, kar ograjeni duhovi zamaknjenimu povejo. To je ravno tako, kakor si, postavim, krivo po-božni ljudje marsiktero kazen božjo za hudobne mislijo in sčasama terdno verovati jamejo, de bo Bog z ravno tisto šibo, ki so si jo oni mislili, hudobne tepstijel. Posebno jih taka misel obhajati začne, kadar Bog že kako takšno šibo nekoliko nategovati jame. Tako (kakor taki ljudje) misleči duhovi vedno išejo, s kakim zamaknjenim v magnetiško zvezo stopiti, de bi mu zamogli svoje dozdevanje razodeti, ker tako nikdar ljudem kaj razodeti ne morejo, razun če jih Bog pošlje. Bog pa duhov zmoti podverženih, kakoršni se v zamaknjenju vmes vtikajo, se nikoli ne posluži. Bog se ne da umetno prisiliti, de bi se ljudem razodel ali kakiga duha poslal.

Iz tega, ljubi Slovenci! lahko spoznate, kako de so take prerokbe za brati in koliko de je na nje deržati.

De pa duhovi zmoti podverženi ali duše, ki so v kaki strasti iz tega sveta šle, silno želijo in vedno išejo, s kakim zamaknjenim v magnetiško zvezo stopiti, in mu svoje želje in dozdevanje razodeti, bi vam hotel, ljubi Slovenci! ko bi čas in prostor imel, veliko resničnih prigodb povedati. Pa eno vunderle moram povedati, ker je pripovedki „Pokora po smerti“ v 29. in 30. listu Praviga Slovencea zlo podobna; pa to de je resnična prigodba.

(Dalje sledi.)

Razne drobtinice.

— Brali smo pretečeni teden v nemških Ljubljanskih novinah pritožbo nekiga gospoda F. J. W. zoper obnašanje Krajskih kmetijskih fantov, in veselilo nas je, de se je mož našel, ki ima serce resnico povedati, kje krajske Slovence, posebno pa blizo glavniga mesta Ljubljane narbolj čevelj žuli.

Od nekadaž že je obnašanje fantov, zlasti blizo Ljubljane ob velikih cestah domačim kakor ptujim znano, ki so dostikrat miroljubnost, pohlevnost tacih mladenčev celimu narodu v nečast ne ravno z narlepšimi besedami v raznih časopisih hvalili in popotnike opominjevali se va-

rovati, s tacimi vriskači v dotiko priti. Ako pa prašamo, od kod to gerdo vedenje mladenčev izvira, se odgovor sám oglasi: V pomanjkanju podučjenja skozi in skozi, ker stariši, sami v taki mlakuznosti izrejeni, ne zamorejo svojih otrok učiti, ker je šol veliko pomanjkanje, in taki, katerim je ljudstvo v podučenje izročeno, učé in učé, in vunder malo učé.

Poslušajmo „Novice“, kaj one zastran tega govore: Ni davnej kar smo v Ljubljanskih nemških novicah očitno pritožbo čez sirovost in neotesanost kmečkih fantov brali, ki so na Šmarni Gori dva Ljubljančana s kamnjem metali in jih z navadno zabavljivo besedo „škric“ zmerjati začeli, akoravno sta mirno svojo pot šla in jim ne ene žale besede dala. In kar se je tema mestnikoma zgodilo, se zgodi tolikokrat po deželi, de nas je sram od tega govoriti. Neizrečena je sirovost nekterih ljudi po kmetih, in žalostniga serca moramo reči, posebno pri nas na Krajskim. Bog obvari, de bi hotli mi sirovost nekterih mestnikov zakrivati, marveč jo očitno rečemo, de imamo tudi v mestih neotesanih ljudi dovolj, — tode kaj taciga se vender nobenimu kmetu ne zgodi, če v mesto pride, de bi ga kdo brez vzroka na ulicah zmerjati ali s kamnjem metati začel!

Mestnik ne sovraži kmeta, zakaj bi nek kmet mestnika sovražil? Ali morebiti zato, de mu njegove pridelke kupuje in de iz mesta denar nosi? Ali morebiti zato, de se njegovi otroci v mestu izučijo mnogoverstnih vednost, s kterimi si po tem kruh služijo? Ali morebiti zato, de se rokodelci le v mestih svojiga rokodelstva boljši naučijo, ker je znano, če kdo na deželi kaj lepiga in dobriga napravi, se je to od mestnih mojstrov naučil? Ali morebiti zato, de se učeni ljudje v mestih trudijo, de se nove reči znajdejo v prid kmetijstva? Ali so prosti kmetje ali pa učeni možje znajdili več koristniga kmetijskiga orodja? Ali so kmetje prinesli krompir, turšico in druge sadeže v naše dežele, kteri nam živež dajejo? Vsaki vé, de ne! Neumna je tedej prevzetnost tacih kmetov, ki mislijo, če bi njih ne bilo, bi mogli mestniki poginiti!! Kaj taciga tudi nobeden pameten kmet ne misli, ker dobro vé, če bi vsi ljudje kmetovali, komu bi pa pridelke prodajali in od kod denarje jemali? S čem kupili, česar sicer človek potrebuje za obleko in mnoge druge potrebe?

Kakor je tedaj kmet na svetu potreben, ravno tako in clo nič menj so potrebni tudi mestniki eniga in družiga stanú, če lih ne orjejo, kopajo, žanjejo in kosijo, pa druge rokodelstva in opravila opravljajo, ki so nam vsim skupej k življenju potrebni. Od potrebe dušnih pastirjev, zdravnikov, pravnih dohtarjev itd., brez kterih tudi kmetje ne morejo obstati, še clo ne govorimo ne.

Neumna, neizrečeno neumna je tedej tista slepa prevzetnost, po kteri en človek družiga zaničuje, brez pomislika, de bi eden brez družiga shajati ne mogel.

Ker se pa vunder tacih prevzetnežev ne manjka, od kod neki to pride? — Od tod, ker niso ljudje dovolj podučeni, in tedej sirovi in neotesani ostanejo vse svoje žive dni.

Nektere ljudstva so že po rodu mehkejšiga serca, — taki ljudje se dajo že z malim podukam bolj priljudne storiti. Kteri so pa bolj terdiga serca, pri teh je več poduka in skerbniši izreje potreba.

Tega nihče ne more reči, da je pri nas kersanski nauk v cerkvah zanemarjen; mi imamo vsako leto po celi deželi veliko tavžent dobrih vse hvale vrednih pridig; tudi molitevni in pobožnih bukev imamo dovolj, in zlo med ljudstvo razširjenih, — in vender se toliko pritožb domačih in ptujih sliši in bere čez nepriljudno zadržanje naših rojakov!

To nam tedaj očitno kaže, da s kersanskim naukom, kteriga sicer za prvi potrebni poduk spoznamo, — in z molitvinimi bukvami, brez kterih pravi kersanski narod tudi ne more biti, vender še ni vse opravljeno, dobriga in priljudniga človeka storiti in ga omikati. Še nekaj družiga nam je neizrečeno potreba, brez kteriga nikdar naš narod ne bo potrebne stopnje v omiki dosegel — in to so šole, šole, dobre šole.

Brez šol bo ljudstvo vedno zanemarjeno ostalo, nej reče kdo kar koli hoče, — skušnija očitniši govori, kakor vse besede!

Možje, ki imate v šolskih rečeh govoriti, — duhovniki, kterim je skerb izročeni ovčic naložena, — pametni kmetje in župani, kteri vidite sirovost mladosti in odraslih, — za božjo voljo Vas prosimo: potegnite se z vso gorečnostjo za napravo šol, in sicer dobrih šol!

Dokler pa šol ni, priporočujte in delite, gospodje po deželi zlatiga denarja vredne bukvice, ki jih je rajnki gosp. Klančnik spisal pod imenom: „Napeljevanje k pobožnimu življenju in lepim zadržanju“. — Te bukvice so prave zlate jabelka, prava dušna paša! In vender z žalostjo vidimo, kako se te neprelenjive, po povelji prečastitiga Ljubljanskiga knezo-škofa poslovenjene bukvice v prahu pri bukvarjih neprodane valjajo, družih veliko menj potrebnih se pa drugi in tretji natis napravlja!

Te bukve pri spraševanju razlagati, njih poduke prav globoko v srca mladosti vtisniti, bo neizrečeno veliko dobriga — tako potrebniga sadú rodilo. Bog Vam bo poplačal Vaš trud in prizadevanje, domovina pa Vas bo imenovala svoje dobrotnike!

* Skušnja je doslej pokazala, da je imel kratelj (kolera), dokler se ni kot epidemišk naznačil, svoj vir sploh v nerednim življenju, namreč pa v prehlajenju in vživanju nezreliga sadja. Čas je prišel, da bodo Slovenci kmalo nove vina dobili. De nove vina tudi v sicernih okolnostih netekneje dobro človeškemu zdravju, je znano in marsikter je imel že priložnost, to skušnjo storiti. Dokler novo vino neprikladnih snutkov ne izmeče iz sebe, rado napihuje in kolike ali pa driske uzrokuje. De pa driska krateljnu pot nadcluje, je že dovolj govorjeno. Slovencam tadaj svetjemo, novih vin ta čas ne piti. Sej preležano in staro vino, če prav ust in želodca ne osladi tako kakor novo, zdravju gotovo bolj tekne in da životu več moči, — če ga zmerno uživamo.

Tolažba v koleri.

Nek francozsk zdravnik je unidan v zdravniškim časopisu po mnogih skušnjah poterjeno tolažbo razglasil, ktera ima zares veliko resničniga v sebi, in zasluži sploh oznanjena biti. Takole se glasi: „Vsaki, kdor pri prvih znamenjih bolezn berž pomoči iše, zna med 100krat 99krat upanje imeti, se ozdraviti. Kdor pa predznamnja kolere 24 ur

zamudí, pa le 50krat med 100krat. Med 3 bolniki, ki so mladi in močne postave, se dva ozdravita — med 2 bolj odrašenima eden — med 3 ali 4 starimí eden. Večidel je vsaki sam kriv, če umerje. Kolera napada visoke gospode in proste ljudi, bogatina in reveža. Kdor poprej ni driske imel, se bo med 100krat 99krat ozdravil. Kdor berž v začetku driske pomoči išče, se bo med 100krat 99krat ozdravil. Vsaki zdravnik naj to na ves glas oznanuje in ljudém trobi, da ga bojo tudi gluhi slišali. Na pomočke, ktere nekteri hvalijo, da ljudi kolere obvarjejo, se ni nič zanašati. Nar gotovši pomočki zoper kolero, da človeka ne napade, so: zmerno živeti v jedi in pijači, prehlajenja se varovati, in bolezní se ne bati. Kdor se tega trojniga zvesto derži, se nima kolere bati, in čeravno ga driska napade, jo bo zdravnikova pomoč kmalo pregnala. Kolero nalesti, naj se nihče ne boji; kolera je malo kdaj nalezljiva“.

(Novice.)

Slovenci posnemajte!

Ni davno, kar so „Novice“ pisale, kako bi se dala v vsaki soseski bukvarnica napraviti. Vsak prijatelj naroda je ta sostavk gotovo z velikim in resničnim veseljem bral in goreče želel, da bi se soseske pred ko pred tacih naprav v svojo korist lotile. Upati je, da bodo besede imenovaniga sostavka med Slovenci na rodovitno zemljo padle in da se bodo soseske ena memo druge skušale, bukvarnice napraviti. —

Iz nekiga sela blizo Slovenjiga Gradca na Štajarskim zvyemo ravno, da tam nekaj taciga že obstoji. Sploh pa moramo našim štajarskim bratom čast dati, da se v vsakim ozeru voliko bolj goreče domorodec kažejo, kakor marsikje. V omenjenim selu namreč živi 60 let star mož, z imenom Juri Lečnik, pri katerim se vsako nedeljo in vsak praznik kmetje shajajo, da slovenske časopise berejo ali pa jih brati poslušajo. Gospod Juri Lečnik ima vse slovenske časopise in če se bodo želje „Novic“ spornile, bo blagi starček med začetniki naprave za omiko in podučenje naroda gotovo na prvím mestu stal. — Slovenci, posnemajte ga! Čast in dobiček bota le vas same zadela!

Odgovor vredništva.

Sostavk „Hvala komur hvala gre“ smo še le te dni prejeli in brez odloga bi ga bili v natis dali, če bi se ne bili bali častitljiviga gospoda, kterimu velja, razžaliti. Znano nam je pa sicer dobro, kakor vsakimu Slovencu, ne samo ondašnje okolice, ktera ima srečo taciga dušniga pastirja svojiga imenovati, koliko si prizadevajo za dušno in telesno blago svojih ovčic kakor tudi celiga slovenskiga naroda. Kakor smo pa že rekli, samo zato ne moremo dopisa natisniti dati, da bi gospoda morde ne razžalili. Prepričani pa bodite Gospod dopisnik, da Vašiga častitljiviga Gospoda nič menj ne čislama in ne spoštujemo, kakor Vi, in da si bomo v posebno čast šteli, ga vselej tudi med svoje prijatle šteti.

Vganjba zastavice v 39. listu:

Tolkač v možnarju.

Založnik: *J. Giontini*. — Odgovorni vrednik: *Fr. Malavašič*.

Natiskar *J. Blažnik* v Ljubljani.